

minksi előtt, hogy ő szereti a «lara páciát», miert is...

klub az esetre, ha a Kaminski-ügyben történt közlemények helyesek...

Bécs, febr. 7. (Az «Egyetértés» távirata.) A «Politik» jeleníti: Károly Lajos herceg egy alkalmi párti fórumán...

Lemberg, febr. 7. (Az «Egyetértés» távirata.) A «Dziennik Polski» politikai szerkesztőségének...

Szwarz báró nyilatkozata így hangzik: T. szerkesztő úr! Csak ma érkeztem meg Szalzburgból...

Bécs, febr. 7. (Az «Egyetértés» távirata.) Mint a «P. Corr.» képviselői körkötél értesül, a képviselői jobboldal...

Bécs, febr. 7. (Az «Egyetértés» távirata.) A jobboldal vezirei, mint látszik, azt helyeslik, hogy a Kaminski-ügyet...

Bécs, febr. 6. (Az «Egyetértés» távirata.) A ma este ide érkezett lengyel lapok figyelmre mélták ugyan a Kaminski-ügyet...

közül foly le, de a nép idvkiáltási még nem hallható, hisz a koronázás legjelentősebb része...

Váloban igazalmas és fárasztó nap a fejedelmi párra, de elmúltával még mindig nem tették eléget a szokás és hagyomány által szentesített szertartásoknak...

A fejedelmi koronázást mindenkor messzire kiható kegyelmi tények egész sora kíséri. E tekintetben emlékeztet méltó II. Sándor czár amaz úkzára, melyet koronázása napján...

Mind e rendszabály folytán a fiatal czár rendkívül népszerűségnek örvendett; népe valóban istennitette uralkodóját s tiszteletének a legfurcsább módon igyekezett kifejezni adni.

A fiatal czár nagy örömet talált azon ózinté és mesterkedésen szeretheten, melyet népe iránta mutatott. Amia gondolat fogant meg benne, hogy a Moszkva melletti óriási Petrovski-síkságon nagy...

kezesi jogát a Kilia-ágban. Minthogy pedig a mandátum meghosszabbítását csak egyhangú szavazattal lehet kimondani...

Románia folyvást ragaszkodik a Barré-féle javaslatl szemben elfoglalt ellenző álláspontjához. Bukarestben arra számítanak, hogy a hatalmak a londoni határozatot végrehajtás végett nem fognak erőszakhoz nyulni...

A tárgyalások folyama alatt, melyet a provízió kiegyenlítés végett folytattak, a báró Schwarz képviselője megérte a következő híreket: «Gazette de Hongrie» közölte, hogy az országos banknak semmi köze sincs Kaminski provízió ügyével.

A tárgyalások folyama alatt, melyet a provízió kiegyenlítés végett folytattak, a báró Schwarz képviselője megérte a következő híreket: «Gazette de Hongrie» közölte, hogy az országos banknak semmi köze sincs Kaminski provízió ügyével.

A tárgyalások folyama alatt, melyet a provízió kiegyenlítés végett folytattak, a báró Schwarz képviselője megérte a következő híreket: «Gazette de Hongrie» közölte, hogy az országos banknak semmi köze sincs Kaminski provízió ügyével.

A tárgyalások folyama alatt, melyet a provízió kiegyenlítés végett folytattak, a báró Schwarz képviselője megérte a következő híreket: «Gazette de Hongrie» közölte, hogy az országos banknak semmi köze sincs Kaminski provízió ügyével.

A tárgyalások folyama alatt, melyet a provízió kiegyenlítés végett folytattak, a báró Schwarz képviselője megérte a következő híreket: «Gazette de Hongrie» közölte, hogy az országos banknak semmi köze sincs Kaminski provízió ügyével.

A tárgyalások folyama alatt, melyet a provízió kiegyenlítés végett folytattak, a báró Schwarz képviselője megérte a következő híreket: «Gazette de Hongrie» közölte, hogy az országos banknak semmi köze sincs Kaminski provízió ügyével.

A tárgyalások folyama alatt, melyet a provízió kiegyenlítés végett folytattak, a báró Schwarz képviselője megérte a következő híreket: «Gazette de Hongrie» közölte, hogy az országos banknak semmi köze sincs Kaminski provízió ügyével.

A tárgyalások folyama alatt, melyet a provízió kiegyenlítés végett folytattak, a báró Schwarz képviselője megérte a következő híreket: «Gazette de Hongrie» közölte, hogy az országos banknak semmi köze sincs Kaminski provízió ügyével.

A tárgyalások folyama alatt, melyet a provízió kiegyenlítés végett folytattak, a báró Schwarz képviselője megérte a következő híreket: «Gazette de Hongrie» közölte, hogy az országos banknak semmi köze sincs Kaminski provízió ügyével.

St. Ferenc igéje a «Charitas». Ennek vagyok hívom mindhalálig. Vannak a kik «Bohémiens en Hongrie» című művem egy mondatát kizsákmányolva ellenem gúncoskodnak...

Rossai János olasz archeológus, a római katolikus hírvészes külügy, a múlt évben ünneplés szelétől 60-ik évfordulóját, Ez alkalomra egy Rómában alkalmi bizottság gyűlést indított a világ összes műveltség-államaiban...

Villamos próbalátogatás. A Ganzgyár villamos géptelepén ma délután 6 órakor érdekes kísérletet tettek azért a villamos világító készülékek, melyet a Lloyd-társulat Medusa nevű új tengeri hajóján foglalkoztat.

— Személyi hírek. Lajos Viktor a hó végeig maradt Münchenben. — Kobory Fülöp herceg Budapestre Bécsbe utazott. — Gr. Nobil tábornagy, Erzsébet királyné egykori udvarmestere, Bécsben sulyosan megbetegedett. — Gr. Bombelles, a trónörökös főudvarmestere, legközelebb három hét szabadságra megy. — Dr. Erdődi Béla ma este utazott vissza Fiuméba. — Gr. Teleki Sándor Debreczenből Koltóra utazott. — Vukovich, az egykori bolgár miniszter, Párisból Bécsbe érkezett. — Tiszta Kálmán miniszterelnök ma délután G. Taaffe miniszterrel közös pénzügyminiszteri értekezést, mely utóbbi értekezésben később Tiszta miniszterrel is résztvett. — Gr. Ráday honvédelmi miniszter délelőtt a közös hadügyminiszterium több előadóival értekezett. — A Bécsben időző magyar miniszterek ma nap látogatásokra használtak. — B. Kemény Gábor közlekedési miniszter a futarónalatt, Tiszta Kálmán miniszterrel pedig ma este visszatért Budapestre. — Gr. Szapary Gyula pénzügyminiszter és Ráday Gedeon honpár estig itt maradtak.

— László Ferenc levele. László Ferenc, szemben a különböző oldalról felmerült s neki antipathikus érzelmeivel tulajdonlagosok, Sasny Ámád szerkesztésből levelet küldött, mely legközelebb a «Gazette de Hongrie»-ben közölni fog. Az érdekes levél magyar fordítása így hangzik: Szerkesztő úr! A sajnálkozás bizonyos értevel minden önbiz és soraimat, de minthogy egy idő óta állítólagos szidőellenességem hírelt költik, köztölességgem elhárít, mely tévesen alatt: szerkesztő úr, a parlamentben nem kívánok egy darabig megjelenni, hisz «megyét ott nékem is» ugymond. Bismarck herceg bejegyzése fájalm, de nem veszélyes, a mi a herceget éppen nem vizsgálja.

— Szeged befalásása. E hó 6-áról írják a nagy magyar városból, hogy ott nagy gonddal fordítanak közegészségszempontból a befalásásra, mely nagy mérvben halad előre. A szennyvizet kijelölt helyeken és egyéb köztereken mintegy 35,000 drb diszta és csejre van beültényet a könyvből s rá kell vezetnem a számat az úvegcsére. — Minden vényt le kell így módon másolni? — Valamennyi nem, uram; csupán azokat, melyek egy vagy több mérgező anyagot tartalmaznak. Ez rendőri intézkedés, melyet valamennyien kötelesek vagyunk pontosan betartani, ha csak nagy pénzű bírságnak, sőt szabadságvesztésnek is nem akarunk magunkat kitenni. — Tehát ebben az esetben az orvos nem készít-hetne el otthon ilyesféle orvosságot? — Bocsánat, uram, nagyon is megtehető, ha meg van neki gyógyszerész oklevele. De rendezszen ezek az urak inkább szeretik vényüket mihoz-zának küldeni, mikor kissé bonyolultabbak. — Jules Cordier folyton beszél irás közben. — Ah, mily ügytelenség! kiáltott fel egyszerre. — És abban hagyta az irást. — Mi történt? kérde Georges. — Az, hogy az ember sose csevegjen, mikor ir. Elhibáztam a vény lemosolását. — Elhibázta? — Igen. A strichin szóval szemben azt a számat írtam, mely a szörpör vonatkozik, a miből azt lehetne következtetni, hogy a vényen husz gramm strichin volt előírva. Ezzel az adaggal akár husz ember meg lehetne ölni... Georges reszketett. — A gyógyszerész segéd így folytatta: — Majd kijavítom; ha a tinta meg lesz száradva, ki fogom kavarni. Aztán megint hozzá fogott az iráshoz. — 1249. szám... fejezte be, ezt a számat a ragaszra rá írta. Itt van uram... És oda nyújtja az úvegcsét Georgesnak. — Tréves ur hiteles szokott vásárolni a gyógyszerárban? kérde az utóbbi. — Nem, uram. — Tehát mennyivel tartozom? — Négy frankkal, uram. — Itt van. — Jules Cordier beírta a könyvből az átvett összeget, de nyomban rá felkiáltott: — Ah, mily ügyítő vagyok én ma! — Mi történt megint? — Négy frankot kérek öntől, holott nem jár több nyerveg sounál... Tessék, itt a két frank, a mi visszajár. A könyvből is rendbe fogom hozni, mert különben meg lenne zavarva pénztáramban az egyenleg... Visszaadom önnek, uram, a vényt? — Hadd utazjak rá jegyzé a vényre két tintával a számat és rányom a gyógyszerári pecsétet, aztán átadom a papirt Georgesnak, ki azt az úvegcsével együtt zsebébe tevő és elment. — Mikor Jules Cordier nem evett Marietténél, rendesen abban a kávéházban ebédlét, melyben őt először látta. — Készen van? kérde Georges felemelkedve. — Igen, uram, de előbb még be kell vezetnem a

nyént a könyvből s rá kell vezetnem a számat az úvegcsére. — Minden vényt le kell így módon másolni? — Valamennyi nem, uram; csupán azokat, melyek egy vagy több mérgező anyagot tartalmaznak. Ez rendőri intézkedés, melyet valamennyien kötelesek vagyunk pontosan betartani, ha csak nagy pénzű bírságnak, sőt szabadságvesztésnek is nem akarunk magunkat kitenni. — Tehát ebben az esetben az orvos nem készít-hetne el otthon ilyesféle orvosságot? — Bocsánat, uram, nagyon is megtehető, ha meg van neki gyógyszerész oklevele. De rendezszen ezek az urak inkább szeretik vényüket mihoz-zának küldeni, mikor kissé bonyolultabbak. — Jules Cordier folyton beszél irás közben. — Ah, mily ügytelenség! kiáltott fel egyszerre. — És abban hagyta az irást. — Mi történt? kérde Georges. — Az, hogy az ember sose csevegjen, mikor ir. Elhibáztam a vény lemosolását. — Elhibázta? — Igen. A strichin szóval szemben azt a számat írtam, mely a szörpör vonatkozik, a miből azt lehetne következtetni, hogy a vényen husz gramm strichin volt előírva. Ezzel az adaggal akár husz ember meg lehetne ölni... Georges reszketett. — A gyógyszerész segéd így folytatta: — Majd kijavítom; ha a tinta meg lesz száradva, ki fogom kavarni. Aztán megint hozzá fogott az iráshoz. — 1249. szám... fejezte be, ezt a számat a ragaszra rá írta. Itt van uram... És oda nyújtja az úvegcsét Georgesnak. — Tréves ur hiteles szokott vásárolni a gyógyszerárban? kérde az utóbbi. — Nem, uram. — Tehát mennyivel tartozom? — Négy frankkal, uram. — Itt van. — Jules Cordier beírta a könyvből az átvett összeget, de nyomban rá felkiáltott: — Ah, mily ügyítő vagyok én ma! — Mi történt megint? — Négy frankot kérek öntől, holott nem jár több nyerveg sounál... Tessék, itt a két frank, a mi visszajár. A könyvből is rendbe fogom hozni, mert különben meg lenne zavarva pénztáramban az egyenleg... Visszaadom önnek, uram, a vényt? — Hadd utazjak rá jegyzé a vényre két tintával a számat és rányom a gyógyszerári pecsétet, aztán átadom a papirt Georgesnak, ki azt az úvegcsével együtt zsebébe tevő és elment. — Mikor Jules Cordier nem evett Marietténél, rendesen abban a kávéházban ebédlét, melyben őt először látta. — Készen van? kérde Georges felemelkedve. — Igen, uram, de előbb még be kell vezetnem a

nyént a könyvből s rá kell vezetnem a számat az úvegcsére. — Minden vényt le kell így módon másolni? — Valamennyi nem, uram; csupán azokat, melyek egy vagy több mérgező anyagot tartalmaznak. Ez rendőri intézkedés, melyet valamennyien kötelesek vagyunk pontosan betartani, ha csak nagy pénzű bírságnak, sőt szabadságvesztésnek is nem akarunk magunkat kitenni. — Tehát ebben az esetben az orvos nem készít-hetne el otthon ilyesféle orvosságot? — Bocsánat, uram, nagyon is megtehető, ha meg van neki gyógyszerész oklevele. De rendezszen ezek az urak inkább szeretik vényüket mihoz-zának küldeni, mikor kissé bonyolultabbak. — Jules Cordier folyton beszél irás közben. — Ah, mily ügytelenség! kiáltott fel egyszerre. — És abban hagyta az irást. — Mi történt? kérde Georges. — Az, hogy az ember sose csevegjen, mikor ir. Elhibáztam a vény lemosolását. — Elhibázta? — Igen. A strichin szóval szemben azt a számat írtam, mely a szörpör vonatkozik, a miből azt lehetne következtetni, hogy a vényen husz gramm strichin volt előírva. Ezzel az adaggal akár husz ember meg lehetne ölni... Georges reszketett. — A gyógyszerész segéd így folytatta: — Majd kijavítom; ha a tinta meg lesz száradva, ki fogom kavarni. Aztán megint hozzá fogott az iráshoz. — 1249. szám... fejezte be, ezt a számat a ragaszra rá írta. Itt van uram... És oda nyújtja az úvegcsét Georgesnak. — Tréves ur hiteles szokott vásárolni a gyógyszerárban? kérde az utóbbi. — Nem, uram. — Tehát mennyivel tartozom? — Négy frankkal, uram. — Itt van. — Jules Cordier beírta a könyvből az átvett összeget, de nyomban rá felkiáltott: — Ah, mily ügyítő vagyok én ma! — Mi történt megint? — Négy frankot kérek öntől, holott nem jár több nyerveg sounál... Tessék, itt a két frank, a mi visszajár. A könyvből is rendbe fogom hozni, mert különben meg lenne zavarva pénztáramban az egyenleg... Visszaadom önnek, uram, a vényt? — Hadd utazjak rá jegyzé a vényre két tintával a számat és rányom a gyógyszerári pecsétet, aztán átadom a papirt Georgesnak, ki azt az úvegcsével együtt zsebébe tevő és elment. — Mikor Jules Cordier nem evett Marietténél, rendesen abban a kávéházban ebédlét, melyben őt először látta. — Készen van? kérde Georges felemelkedve. — Igen, uram, de előbb még be kell vezetnem a

nyént a könyvből s rá kell vezetnem a számat az úvegcsére. — Minden vényt le kell így módon másolni? — Valamennyi nem, uram; csupán azokat, melyek egy vagy több mérgező anyagot tartalmaznak. Ez rendőri intézkedés, melyet valamennyien kötelesek vagyunk pontosan betartani, ha csak nagy pénzű bírságnak, sőt szabadságvesztésnek is nem akarunk magunkat kitenni. — Tehát ebben az esetben az orvos nem készít-hetne el otthon ilyesféle orvosságot? — Bocsánat, uram, nagyon is megtehető, ha meg van neki gyógyszerész oklevele. De rendezszen ezek az urak inkább szeretik vényüket mihoz-zának küldeni, mikor kissé bonyolultabbak. — Jules Cordier folyton beszél irás közben. — Ah, mily ügytelenség! kiáltott fel egyszerre. — És abban hagyta az irást. — Mi történt? kérde Georges. — Az, hogy az ember sose csevegjen, mikor ir. Elhibáztam a vény lemosolását. — Elhibázta? — Igen. A strichin szóval szemben azt a számat írtam, mely a szörpör vonatkozik, a miből azt lehetne következtetni, hogy a vényen husz gramm strichin volt előírva. Ezzel az adaggal akár husz ember meg lehetne ölni... Georges reszketett. — A gyógyszerész segéd így folytatta: — Majd kijavítom; ha a tinta meg lesz száradva, ki fogom kavarni. Aztán megint hozzá fogott az iráshoz. — 1249. szám... fejezte be, ezt a számat a ragaszra rá írta. Itt van uram... És oda nyújtja az úvegcsét Georgesnak. — Tréves ur hiteles szokott vásárolni a gyógyszerárban? kérde az utóbbi. — Nem, uram. — Tehát mennyivel tartozom? — Négy frankkal, uram. — Itt van. — Jules Cordier beírta a könyvből az átvett összeget, de nyomban rá felkiáltott: — Ah, mily ügyítő vagyok én ma! — Mi történt megint? — Négy frankot kérek öntől, holott nem jár több nyerveg sounál... Tessék, itt a két frank, a mi visszajár. A könyvből is rendbe fogom hozni, mert különben meg lenne zavarva pénztáramban az egyenleg... Visszaadom önnek, uram, a vényt? — Hadd utazjak rá jegyzé a vényre két tintával a számat és rányom a gyógyszerári pecsétet, aztán átadom a papirt Georgesnak, ki azt az úvegcsével együtt zsebébe tevő és elment. — Mikor Jules Cordier nem evett Marietténél, rendesen abban a kávéházban ebédlét, melyben őt először látta. — Készen van? kérde Georges felemelkedve. — Igen, uram, de előbb még be kell vezetnem a

nyént a könyvből s rá kell vezetnem a számat az úvegcsére. — Minden vényt le kell így módon másolni? — Valamennyi nem, uram; csupán azokat, melyek egy vagy több mérgező anyagot tartalmaznak. Ez rendőri intézkedés, melyet valamennyien kötelesek vagyunk pontosan betartani, ha csak nagy pénzű bírságnak, sőt szabadságvesztésnek is nem akarunk magunkat kitenni. — Tehát ebben az esetben az orvos nem készít-hetne el otthon ilyesféle orvosságot? — Bocsánat, uram, nagyon is megtehető, ha meg van neki gyógyszerész oklevele. De rendezszen ezek az urak inkább szeretik vényüket mihoz-zának küldeni, mikor kissé bonyolultabbak. — Jules Cordier folyton beszél irás közben. — Ah, mily ügytelenség! kiáltott fel egyszerre. — És abban hagyta az irást. — Mi történt? kérde Georges. — Az, hogy az ember sose csevegjen, mikor ir. Elhibáztam a vény lemosolását. — Elhibázta? — Igen. A strichin szóval szemben azt a számat írtam, mely a szörpör vonatkozik, a miből azt lehetne következtetni, hogy a vényen husz gramm strichin volt előírva. Ezzel az adaggal akár husz ember meg lehetne ölni... Georges reszketett. — A gyógyszerész segéd így folytatta: — Majd kijavítom; ha a tinta meg lesz száradva, ki fogom kavarni. Aztán megint hozzá fogott az iráshoz. — 1249. szám... fejezte be, ezt a számat a ragaszra rá írta. Itt van uram... És oda nyújtja az úvegcsét Georgesnak. — Tréves ur hiteles szokott vásárolni a gyógyszerárban? kérde az utóbbi. — Nem, uram. — Tehát mennyivel tartozom? — Négy frankkal, uram. — Itt van. — Jules Cordier beírta a könyvből az átvett összeget, de nyomban rá felkiáltott: — Ah, mily ügyítő vagyok én ma! — Mi történt megint? — Négy frankot kérek öntől, holott nem jár több nyerveg sounál... Tessék, itt a két frank, a mi visszajár. A könyvből is rendbe fogom hozni, mert különben meg lenne zavarva pénztáramban az egyenleg... Visszaadom önnek, uram, a vényt? — Hadd utazjak rá jegyzé a vényre két tintával a számat és rányom a gyógyszerári pecsétet, aztán átadom a papirt Georgesnak, ki azt az úvegcsével együtt zsebébe tevő és elment. — Mikor Jules Cordier nem evett Marietténél, rendesen abban a kávéházban ebédlét, melyben őt először látta. — Készen van? kérde Georges felemelkedve. — Igen, uram, de előbb még be kell vezetnem a

nyént a könyvből s rá kell vezetnem a számat az úvegcsére. — Minden vényt le kell így módon másolni? — Valamennyi nem, uram; csupán azokat, melyek egy vagy több mérgező anyagot tartalmaznak. Ez rendőri intézkedés, melyet valamennyien kötelesek vagyunk pontosan betartani, ha csak nagy pénzű bírságnak, sőt szabadságvesztésnek is nem akarunk magunkat kitenni. — Tehát ebben az esetben az orvos nem készít-hetne el otthon ilyesféle orvosságot? — Bocsánat, uram, nagyon is megtehető, ha meg van neki gyógyszerész oklevele. De rendezszen ezek az urak inkább szeretik vényüket mihoz-zának küldeni, mikor kissé bonyolultabbak. — Jules Cordier folyton beszél irás közben. — Ah, mily ügytelenség! kiáltott fel egyszerre. — És abban hagyta az irást. — Mi történt? kérde Georges. — Az, hogy az ember sose csevegjen, mikor ir. Elhibáztam a vény lemosolását. — Elhibázta? — Igen. A strichin szóval szemben azt a számat írtam, mely a szörpör vonatkozik, a miből azt lehetne következtetni, hogy a vényen husz gramm strichin volt előírva. Ezzel az adaggal akár husz ember meg lehetne ölni... Georges reszketett. — A gyógyszerész segéd így folytatta: — Majd kijavítom; ha a tinta meg lesz száradva, ki fogom kavarni. Aztán megint hozzá fogott az iráshoz. — 1249. szám... fejezte be, ezt a számat a ragaszra rá írta. Itt van uram... És oda nyújtja az úvegcsét Georgesnak. — Tréves ur hiteles szokott vásárolni a gyógyszerárban? kérde az utóbbi. — Nem, uram. — Tehát mennyivel tartozom? — Négy frankkal, uram. — Itt van. — Jules Cordier beírta a könyvből az átvett összeget, de nyomban rá felkiáltott: — Ah, mily ügyítő vagyok én ma! — Mi történt megint? — Négy frankot kérek öntől, holott nem jár több nyerveg sounál... Tessék, itt a két frank, a mi visszajár. A könyvből is rendbe fogom hozni, mert különben meg lenne zavarva pénztáramban az egyenleg... Visszaadom önnek, uram, a vényt? — Hadd utazjak rá jegyzé a vényre két tintával a számat és rányom a gyógyszerári pecsétet, aztán átadom a papirt Georgesnak, ki azt az úvegcsével együtt zsebébe tevő és elment. — Mikor Jules Cordier nem evett Marietténél, rendesen abban a kávéházban ebédlét, melyben őt először látta. — Készen van? kérde Georges felemelkedve. — Igen, uram, de előbb még be kell vezetnem a

nyént a könyvből s rá kell vezetnem a számat az úvegcsére. — Minden vényt le kell így módon másolni? — Valamennyi nem, uram; csupán azokat, melyek egy vagy több mérgező anyagot tartalmaznak. Ez rendőri intézkedés, melyet valamennyien kötelesek vagyunk pontosan betartani, ha csak nagy pénzű bírságnak, sőt szabadságvesztésnek is nem akarunk magunkat kitenni. — Tehát ebben az esetben az orvos nem készít-hetne el otthon ilyesféle orvosságot? — Bocsánat, uram, nagyon is megtehető, ha meg van neki gyógyszerész oklevele. De rendezszen ezek az urak inkább szeretik vényüket mihoz-zának küldeni, mikor kissé bonyolultabbak. — Jules Cordier folyton beszél irás közben. — Ah, mily ügytelenség! kiáltott fel egyszerre. — És abban hagyta az irást. — Mi történt? kérde Georges. — Az, hogy az ember sose csevegjen, mikor ir. Elhibáztam a vény lemosolását. — Elhibázta? — Igen. A strichin szóval szemben azt a számat írtam, mely a szörpör vonatkozik, a miből azt lehetne következtetni, hogy a vényen husz gramm strichin volt előírva. Ezzel az adaggal akár husz ember meg lehetne ölni... Georges reszketett. — A gyógyszerész segéd így folytatta: — Majd kijavítom; ha a tinta meg lesz száradva, ki fogom kavarni. Aztán megint hozzá fogott az iráshoz. — 1249. szám... fejezte be, ezt a számat a ragaszra rá írta. Itt van uram... És oda nyújtja az úvegcsét Georgesnak. — Tréves ur hiteles szokott vásárolni a gyógyszerárban? kérde az utóbbi. — Nem, uram. — Tehát mennyivel tartozom? — Négy frankkal, uram. — Itt van. — Jules Cordier beírta a könyvből az átvett összeget, de nyomban rá felkiáltott: — Ah, mily ügyítő vagyok én ma! — Mi történt megint? — Négy frankot kérek öntől, holott nem jár több nyerveg sounál... Tessék, itt a két frank, a mi visszajár. A könyvből is rendbe fogom hozni, mert különben meg lenne zavarva pénztáramban az egyenleg... Visszaadom önnek, uram, a vényt? — Hadd utazjak rá jegyzé a vényre két tintával a számat és rányom a gyógyszerári pecsétet, aztán átadom a papirt Georgesnak, ki azt az úvegcsével együtt zsebébe tevő és elment. — Mikor Jules Cordier nem evett Marietténél, rendesen abban a kávéházban ebédlét, melyben őt először látta. — Készen van? kérde Georges felemelkedve. — Igen, uram, de előbb még be kell vezetnem a

nyént a könyvből s rá kell vezetnem a számat az úvegcsére. — Minden vényt le kell így módon másolni? — Valamennyi nem, uram; csupán azokat, melyek egy vagy több mérgező anyagot tartalmaznak. Ez rendőri intézkedés, melyet valamennyien kötelesek vagyunk pontosan betartani, ha csak nagy pénzű bírságnak, sőt szabadságvesztésnek is nem akarunk magunkat kitenni. — Tehát ebben az esetben az orvos nem készít-hetne el otthon ilyesféle orvosságot? — Bocsánat, uram, nagyon is megtehető, ha meg van neki gyógyszerész oklevele. De rendezszen ezek az urak inkább szeretik vényüket mihoz-zának küldeni, mikor kissé bonyolultabbak. — Jules Cordier folyton beszél irás közben. — Ah, mily ügytelenség! kiáltott fel egyszerre. — És abban hagyta az irást. — Mi történt? kérde Georges. — Az, hogy az ember sose csevegjen, mikor ir. Elhibáztam a vény lemosolását. — Elhibázta? — Igen. A strichin szóval szemben azt a számat írtam, mely a szörpör vonatkozik, a miből azt lehetne következtetni, hogy a vényen husz gramm strichin volt előírva. Ezzel az adaggal akár husz ember meg lehetne ölni... Georges reszketett. — A gyógyszerész segéd így folytatta: — Majd kijavítom; ha a tinta meg lesz száradva, ki fogom kavarni. Aztán megint hozzá fogott az iráshoz. — 1249. szám... fejezte be, ezt a számat a ragaszra rá írta. Itt van uram... És oda nyújtja az úvegcsét Georgesnak. — Tréves ur hiteles szokott vásárolni a gyógyszerárban? kérde az utóbbi. — Nem, uram. — Tehát mennyivel tartozom? — Négy frankkal, uram. — Itt van. — Jules Cordier beírta a könyvből az átvett összeget, de nyomban rá felkiáltott: — Ah, mily ügyítő vagyok én ma! — Mi történt megint? — Négy frankot kérek öntől, holott nem jár több nyerveg sounál... Tessék, itt a két frank, a mi visszajár. A könyvből is rendbe fogom hozni, mert különben meg lenne zavarva pénztáramban az egyenleg... Visszaadom önnek, uram, a vényt? — Hadd utazjak rá jegyzé a vényre két tintával a számat és rányom a gyógyszerári pecsétet, aztán átadom a papirt Georgesnak, ki azt az úvegcsével együtt zsebébe tevő és elment. — Mikor Jules Cordier nem evett Marietténél, rendesen abban a kávéházban ebédlét, melyben őt először látta. — Készen van? kérde Georges felemelkedve. — Igen, uram, de előbb még be kell vezetnem a

nyént a könyvből s rá kell vezetnem a számat az úvegcsére. — Minden vényt le kell így módon másolni? — Valamennyi nem, uram; csupán azokat, melyek egy vagy több mérgező anyagot tartalmaznak. Ez rendőri intézkedés, melyet valamennyien kötelesek vagyunk pontosan betartani, ha csak nagy pénzű bírságnak, sőt szabadságvesztésnek is nem akarunk magunkat kitenni. — Tehát ebben az esetben az orvos nem készít-hetne el otthon ilyesféle orvosságot? — Bocsánat, uram, nagyon is megtehető, ha meg van neki gyógyszerész oklevele. De rendezszen ezek az urak inkább szeretik vényüket mihoz-zának küldeni, mikor kissé bonyolultabbak. — Jules Cordier folyton beszél irás közben. — Ah, mily ügytelenség! kiáltott fel egyszerre. — És abban hagyta az irást. — Mi történt? kérde Georges. — Az, hogy az ember sose csevegjen, mikor ir. Elhibáztam a vény lemosolását. — Elhibázta? — Igen. A strichin szóval szemben azt a számat írtam, mely a szörpör vonatkozik, a miből azt lehetne következtetni, hogy a vényen husz gramm strichin volt előírva. Ezzel az adaggal akár husz ember meg lehetne ölni... Georges reszketett. — A gyógyszerész segéd így folytatta: — Majd kijavítom; ha a tinta meg lesz száradva, ki fogom kavarni. Aztán megint hozzá fogott az iráshoz. — 1249. szám... fejezte be, ezt a számat a ragaszra rá írta. Itt van uram... És oda nyújtja az úvegcsét Georgesnak. — Tréves ur hiteles szokott vásárolni a gyógyszerárban? kérde az utóbbi. — Nem, uram. — Tehát mennyivel tartozom? — Négy frankkal, uram. — Itt van. — Jules Cordier beírta a könyvből az átvett összeget, de nyomban rá felkiáltott: — Ah, mily ügyítő vagyok én ma! — Mi történt megint? — Négy frankot kérek öntől, holott nem jár több nyerveg sounál... Tessék, itt a két frank, a mi visszajár. A könyvből is rendbe fogom hozni, mert különben meg lenne zavarva pénztáramban az egyenleg... Visszaadom önnek, uram, a vényt? — Hadd utazjak rá jegyzé a vényre két tintával a számat és rányom a gyógyszerári pecsétet, aztán átadom a papirt Georgesnak, ki azt az úvegcsével együtt zsebébe tevő és elment. — Mikor Jules Cordier nem evett Marietténél, rendesen abban a kávéházban ebédlét, melyben őt először látta. — Készen van? kérde Georges felemelkedve. — Igen, uram, de előbb még be kell vezetnem a

nyént a könyvből s rá kell vezetnem a számat az úvegcsére. — Minden vényt le kell így módon másolni? — Valamennyi nem, uram; csupán azokat, melyek egy vagy több mérgező anyagot tartalmaznak. Ez rendőri intézkedés, melyet valamennyien kötelesek vagyunk pontosan betartani, ha csak nagy pénzű bírságnak, sőt szabadságvesztésnek is nem akarunk magunkat kitenni. — Tehát ebben az esetben az orvos nem készít-hetne el otthon ilyesféle orvosságot? — Bocsánat, uram, nagyon is megtehető, ha meg van neki gyógyszerész oklevele. De rendezszen ezek az urak inkább szeretik vényüket mihoz-zának küldeni, mikor kissé bonyolultabbak. — Jules Cordier folyton beszél irás közben. — Ah, mily ügytelenség! kiáltott fel egyszerre. — És abban hagyta az irást. — Mi történt? kérde Georges. — Az, hogy az ember sose csevegjen, mikor ir. Elhibáztam a vény lemosolását. — Elhibázta? — Igen. A strichin szóval szemben azt a számat írtam, mely a szörpör vonatkozik, a miből azt lehetne következtetni, hogy a vényen husz gramm strichin volt előírva. Ezzel az adaggal akár husz ember meg lehetne ölni... Georges reszketett. — A gyógyszerész segéd így folytatta: — Majd kijavítom; ha a tinta meg lesz száradva, ki fogom kavarni. Aztán megint hozzá fogott az iráshoz. — 1249. szám... fejezte be, ezt a számat a ragaszra rá írta. Itt van uram... És oda nyújtja az úvegcsét Georgesnak. — Tréves ur hiteles szokott vásárolni a gyógyszerárban? kérde az utóbbi. — Nem, uram. — Tehát mennyivel tartozom? — Négy frankkal, uram. — Itt van. — Jules Cordier beírta a könyvből az átvett összeget, de nyomban rá felkiáltott: — Ah, mily ügyítő vagyok én ma! — Mi történt megint? — Négy frankot kérek öntől, holott nem jár több nyerveg sounál... Tessék, itt a két frank, a mi visszajár. A könyvből is rendbe fogom hozni, mert különben meg lenne zavarva pénztáramban az egyenleg... Visszaadom önnek, uram, a vényt? — Hadd utazjak rá jegyzé a vényre két tintával a számat és rányom a gyógyszerári pecsétet, aztán átadom a papirt Georgesnak, ki azt az úvegcsével együtt zsebébe tevő és elment. — Mikor Jules Cordier nem evett Marietténél, rendesen abban a kávéházban ebédlét, melyben őt először látta. — Készen van? kérde Georges felemelkedve. — Igen, uram, de előbb még be kell vezetnem a

nyént a könyvből s rá kell vezetnem a számat az úvegcsére. — Minden vényt le kell így módon másolni? — Valamennyi nem, uram; csupán azokat, melyek egy vagy több mérgező anyagot tartalmaznak. Ez rendőri intézkedés, melyet valamennyien kötelesek vagyunk pontosan betartani, ha csak nagy pénzű bírságnak, sőt szabadságvesztésnek is nem akarunk magunkat kitenni. — Tehát ebben az esetben az orvos nem készít-hetne el otthon ilyesféle orvosságot? — Bocsánat, uram, nagyon is megtehető, ha meg van neki gyógyszerész oklevele. De rendezszen ezek az urak inkább szeretik vényüket mihoz-zának küldeni, mikor kissé bonyolultabbak. — Jules Cordier folyton beszél irás közben. — Ah, mily ügytelenség! kiáltott fel egyszerre. — És abban hagyta az irást. — Mi történt? kérde Georges. — Az, hogy az ember sose csevegjen, mikor ir. Elhibáztam a vény lemosolását. — Elhibázta? — Igen. A strichin szóval szemben azt a számat írtam, mely a szörpör vonatkozik, a miből azt lehetne következtetni, hogy a vényen husz gramm strichin volt előírva. Ezzel az adaggal akár husz ember meg lehetne ölni... Georges reszketett. — A gyógyszerész segéd így folytatta: — Majd kijavítom; ha a tinta meg lesz száradva, ki fogom kavarni. Aztán megint hozzá fogott az iráshoz. — 1249. szám... fejezte be, ezt a számat a ragaszra rá írta. Itt van uram... És oda nyújtja az úvegcsét Georgesnak. — Tréves ur hiteles szokott vásárolni a gyógyszerárban? kérde az utóbbi. — Nem, uram. — Tehát mennyivel tartozom? — Négy frankkal, uram. — Itt van. — Jules Cordier beírta a könyvből az átvett összeget, de nyomban rá felkiáltott: — Ah, mily ügyítő vagyok én ma! — Mi történt megint? — Négy frankot kérek öntől, holott nem jár több nyerveg sounál... Tessék, itt a két frank, a mi visszajár. A könyvből is rendbe fogom hozni, mert különben meg lenne zavarva pénztáramban az egyenleg... Visszaadom önnek, uram, a vényt? — Hadd utazjak rá jegyzé a vényre két tintával a számat és rányom a gyógyszerári pecsétet, aztán átadom a papirt Georgesnak, ki azt az úvegcsével együtt zsebébe tevő és elment. — Mikor Jules Cordier nem evett Marietténél, rendesen abban a kávéházban ebédlét, melyben őt először látta. — Készen van? kérde Georges felemelkedve. — Igen, uram, de előbb még be kell vezetnem a

nyént a könyvből s rá kell vezetnem a számat az úvegcsére. — Minden vényt le kell így módon másolni? — Valamennyi nem, uram; csupán azokat, melyek egy vagy több mérgező anyagot tartalmaznak. Ez rendőri intézkedés, melyet valamennyien kötelesek vagyunk pontosan betartani, ha csak nagy pénzű bírságnak, sőt szabadságvesztésnek is nem akarunk magunkat kitenni. — Tehát ebben az esetben az orvos nem készít-hetne el otthon ilyesféle orvosságot? — Bocsánat, uram, nagyon is megtehető, ha meg van neki gyógyszerész oklevele. De rendezszen ezek az urak inkább szeretik vényüket mihoz-zának küldeni, mikor kissé bonyolultabbak. — Jules Cordier folyton beszél irás közben. — Ah, mily ügytelenség! kiáltott fel egyszerre. — És abban hagyta az irást. — Mi történt? kérde Georges. — Az, hogy az ember sose csevegjen, mikor ir. Elhibáztam a vény lemosolását. — Elhibázta? — Igen. A strichin szóval szemben azt a számat írtam, mely a szörpör vonatkozik, a miből azt lehetne következtetni, hogy a vényen husz gramm strichin volt előírva. Ezzel az adaggal akár husz ember meg lehetne ölni... Georges reszketett. — A gyógyszerész segéd így

hározó Vítális Kálmán aljárásbról, kit igen megkedvelt a lakosság, fátyalfény és zenésző mellett becsülettel a nagyszámú tisztelői. — *Aradon* a Maros jege megindult. — *Battonyán* D. Sándor és F. Zoltán közt kardpárbaj volt, melyben mindkettő vesélyesen megsebesült.

— **Nagy csásár az osztrák államvaspályánál.** Egy fiatal könyvelő elogatásáról, ki a fogasztási adó-pénztárt a legkevésbént buncuzással akarta megkárpóztatni a következő érejtésért veszték: Klein J. D. sas-utolsó-üzletében alkalmazott könyvelő Rosenberg J. tengerpart melletti osztrák államvaspályán 5-as számú pályánál megjelent. Osztrák Ferenccz pénzügyi-ővezénynek 2 db letéti bérzát adott át aláírás végett. Vozsny azonnal felismerte, hogy a bérzák hamisítva vannak, de miután Rosenberg azt mondta, hogy még 6 db-ot fog hozni, várt a további 6 db-ra. Rosenberg a további 6 db-ot letéti bérzát adott át aláírás végett, melyek 90 nmizsa cukorról, métermá-ásánként 3 frt, tehát összesen 270 frtot száltak. Ugyanis azonos fogasztási adó aláírás árukat, melyek a fővárosból ismét kivittének, a már kikeltetett adó visszafizették. Vozsny gondolatok, hogy a család azonnal elfogatassák, a már ott levő rend a fokpályánosság kísérletét, hol őt kihalálták s előleges atya jótállása mellett szabad-
lomb hagyták.

— **A színház jegyekkel érzékdő hordárak** ellen a fokpályánosság 5 különböző feljelentés tetetet, a melyekben nem kevesebb, mint 20 hordár van érke-
lése s ezek valamennyien nemzeti színház jegyekkel ér-
kezték. A rendőrség az illetékes ellen megindította a
vizsgálatot, de ezek annyi tanura iratkoznak ártatlanság-
gát bebiztosításra, hogy már eddig is mintegy 150 egyén
kiallításra vált szükségessé. A vizsgálat befejezése után
a rendőrség figyelmi büntetéssel fogja sújtaní az üzér-
kedő hordárakat. Nem kevesebb feljelentés tetetet a
nemzeti színház jegyekkel való érzékdő hordárak ellen is
a rendőrség csak az után fog megkezdieni az eljárást,
ha a nemzeti színház körül panaszok el lesnek utáza-
va.

— **Öngyilkossági kísérlet.** Maszok Teréz nagyze-
rosi születési 22 éves szünelvénél ma reggel 6 órakor
szobájában eszmélet nélkül állapotban találták s be-
szállították a Rákus-kórházba. A körjelek után itélve,
valószínű, hogy a leány mérget ivott s ez idezte elő ö-
ngyilkos állapotát.

— **Egő-köcsök.** Kaszelmé háztulajnosok, tegnap a
Dunaújvárosi kocsijában ülve tüstört érzett; figyel-
meztette a kocsi, ki észre vette, hogy a kocsinak száraz
kerékek meggyuladtak. Kaszelmé gyorsan kirogott a
kocsiból, s berokosban jól nyelten lakására menni. Egész
csop ember bánta az egő kerékes kocsi.

— **Megborzodott lovak.** Tegnap délután a ke-
repi uton járó kerekű mozdonyok jelenet tanultak. A
megborzodott egő szímet terített keleti éle fogott lo-
k megborzodottak s villámgyorsasággal szaladtak a
vám felé, utközben sokakat felököve vagy elgázolva. A
kerespi temető előtt, egy kocsival úgy összeköztött,
hogy az egészen elörtört. A kocsiiban a Dreher-féle ser-
fogyó lovasa s könyvelője ültek, kiknek az ijedségen ki-
vált bajok nem történtek.

— **A győrvárosi és vidéki árvízkarósnak** szá-
mára ma 20 forinot vetünk a *budapesti borély-
és földrajz-ípartársulat* részéről *Mecsey Péter* elnök ur
kezéből. Az összeg lehetőleg az illető igazgatókarsulaj-
nak van száva. Ezzel összes eddigi gyűjtésünk 772 fo-
rintot tesz ki.

— **Arany János szobrára** ma a *budapesti tud-
mányegyetem olvasókör* részéről *Gerlóczy Zsigmond*
pénztárnok ur kezéből 10 forinot kaptunk, mely össze-
gés eddigi összes gyűjtésünk 2455 forint 60 kr-
tet tesz ki.

SZÍNHÁZ, MŰVÉSZET.

— **Paulay Ede,** a nemzeti színház érdemes igazga-
vája, ki Vörösmarty «Csongor és Tünde»-jét már fényes
sikerrel alkalmazta színpadra s a «Faust» trilógiát is szin-
padunkra alkalmazta: újabban igen érdekes és becses
feladatot végzett: elkészült Madách «Ember tragédiájá-
na» jeleneteseivel. A tizenöt képi 5 felvonásba van
osztva, és előadás nem fog több időt igényelni venni,
mint egy rendes Shakespeare-né. Nyílt változások köz-
vetlen a színváltásokok. Adam és Éva sokszorosa átalá-
kúlsára is volt Paulay tekintettel, hogy a nagyon fá-
rasító szerepek meg ne haladják az előadók erejét.
Adámot valószínűleg *Nagy Imre*, Évát *Jászay Mari*
fogja játszani.

— **Nemzeti színház.** *Nagy Imre* ur ma játszóta
először «*Macbeth*» czímszerepét, s e vállalkozása sok
tetséssel megérdemelte a közönség figyelmét, és tap-
sult. Egyes részleteket (gy a sikeresültsé utolsó jelenet-
ben) nagyon jól tudott hatni gyönyörűen csengő, fér-
fiass hangjával, s az első monológokat izlésre való helyes
áryalással adta elő. A nagy shakspearei alakot azonban
csak korvonalaiiban mutatta be, s ábrázolásában gyakran
s korvonalak is elmosódtak. Így a gyilkosokkal való je-
lenetbe való lépés megérdemelt nagy tetszést, mint ha
Macbethet saját maga ellen irányított óriási bán-
tóra volna; elerézkényült — lady Macbeth halála után
— midőn a shakspearei hős a legelszántabb, s csak ön-

— Végre is kicsoda? Azt hiszem, beavathatsz jö-
vendőbeli terveidbe és reményeidbe.
— Nos hát egy elragadó párisi fiú, nagyon értel-
mes és nagyon mulatságos egy ember... Meg van
benne minden jó tulajdonság... csak egy hibája
van... de ez nagy hiba...
— Micsoda?
— Az, hogy végtelenül szereti a nemes italokat.
— O, ez csunya hiba!
— Meglehet, hogy megjavítom.
— Chantillyban lakik?
— Töszomszédok vagyunk... Godelot szomszéd-
domnak a segédje.
— Lám, lám, lám!
— Ismered őt? Kérdé Mariette élénken.
— Ugy látásból?
— Milyenek találod?
— Elég jó benyomást tett rám... De te ismered
az ilyen kis városokat. Nem tartasz attól, hogy az
emberek fecsegjenek fognak és hogy elvesztetted veidvet?
— O, mi nagyon elővigyázok vagyok... Jules-
nek csak a folyosón kell végig haladnia, hogy nálam
legyen... Ha ő este el van foglalva, úgy én megyek
ő hozzá a gyógyszerért.
— Elsevegünk a laboratóriumban... segíték neki
pülákat készíteni... ez nagyon mulatságos do-
log... A gyógyszerzet nagyon gazdag... Idejének
háromnegyedét utazásban tölti... Az a bolond esz-
mény támadt, hogy egy szép napon átengedi Jules-
nek négy souvert a gyógyszerért, a mely arányt ér...
Ezt a negy soufot én fogom előteremteni és Jules há-
lából nőlv vesz...
— Tehát szénád a legjobb rendben van, kedves
Mariette, és teljes szívemből felhőtlen boldogságot
ohajtok neked...
— Már elhagyta?
— Igen... reggelim vár... Viszontlátásra...
— Nemskóra — nemde?
— Megígérem neked.
— Georges megszoritá Mariette kezét és a szállóba
ment, melyben a reggeli valóban már rá vára-
kozt.

— **Georges** megszoritá Mariette kezét és a szállóba
ment, melyben a reggeli valóban már rá vára-
kozt.

— **Lucienne** kíváncsiságában megfellekedett saját
szomorú helyzetéről s a csoporthoz sietett, mely a
sebesültet körülvette.
— De alig tett néhány lépést, midőn kétségbeesetten
sikított föl s odarohant a sebesült fel, a kit megis-
mert.
— Maurice! Maurice!... kiáltott föl a fiatal em-
ber mellé térdelve, kit ép most tettek le egy ezres al-
lára... Maurice!... Hallja szavamat? Feleljen!...
Istenem... Hiszen orvosát kellene küzdeni...
Igy nem maradhat...
— S nagybátyához és Michaudhoz fordulva, kik ez-
alatt szintén odaértek s bántulva néztek rá,
felváltá...

— **Lucienne** kíváncsiságában megfellekedett saját
szomorú helyzetéről s a csoporthoz sietett, mely a
sebesültet körülvette.
— De alig tett néhány lépést, midőn kétségbeesetten
sikított föl s odarohant a sebesült fel, a kit megis-
mert.
— Maurice! Maurice!... kiáltott föl a fiatal em-
ber mellé térdelve, kit ép most tettek le egy ezres al-
lára... Maurice!... Hallja szavamat? Feleljen!...
Istenem... Hiszen orvosát kellene küzdeni...
Igy nem maradhat...
— S nagybátyához és Michaudhoz fordulva, kik ez-
alatt szintén odaértek s bántulva néztek rá,
felváltá...

— **Lucienne** kíváncsiságában megfellekedett saját
szomorú helyzetéről s a csoporthoz sietett, mely a
sebesültet körülvette.
— De alig tett néhány lépést, midőn kétségbeesetten
sikított föl s odarohant a sebesült fel, a kit megis-
mert.
— Maurice! Maurice!... kiáltott föl a fiatal em-
ber mellé térdelve, kit ép most tettek le egy ezres al-
lára... Maurice!... Hallja szavamat? Feleljen!...
Istenem... Hiszen orvosát kellene küzdeni...
Igy nem maradhat...
— S nagybátyához és Michaudhoz fordulva, kik ez-
alatt szintén odaértek s bántulva néztek rá,
felváltá...

— **Lucienne** kíváncsiságában megfellekedett saját
szomorú helyzetéről s a csoporthoz sietett, mely a
sebesültet körülvette.
— De alig tett néhány lépést, midőn kétségbeesetten
sikított föl s odarohant a sebesült fel, a kit megis-
mert.
— Maurice! Maurice!... kiáltott föl a fiatal em-
ber mellé térdelve, kit ép most tettek le egy ezres al-
lára... Maurice!... Hallja szavamat? Feleljen!...
Istenem... Hiszen orvosát kellene küzdeni...
Igy nem maradhat...
— S nagybátyához és Michaudhoz fordulva, kik ez-
alatt szintén odaértek s bántulva néztek rá,
felváltá...

— **Lucienne** kíváncsiságában megfellekedett saját
szomorú helyzetéről s a csoporthoz sietett, mely a
sebesültet körülvette.
— De alig tett néhány lépést, midőn kétségbeesetten
sikított föl s odarohant a sebesült fel, a kit megis-
mert.
— Maurice! Maurice!... kiáltott föl a fiatal em-
ber mellé térdelve, kit ép most tettek le egy ezres al-
lára... Maurice!... Hallja szavamat? Feleljen!...
Istenem... Hiszen orvosát kellene küzdeni...
Igy nem maradhat...
— S nagybátyához és Michaudhoz fordulva, kik ez-
alatt szintén odaértek s bántulva néztek rá,
felváltá...

— **Lucienne** kíváncsiságában megfellekedett saját
szomorú helyzetéről s a csoporthoz sietett, mely a
sebesültet körülvette.
— De alig tett néhány lépést, midőn kétségbeesetten
sikított föl s odarohant a sebesült fel, a kit megis-
mert.
— Maurice! Maurice!... kiáltott föl a fiatal em-
ber mellé térdelve, kit ép most tettek le egy ezres al-
lára... Maurice!... Hallja szavamat? Feleljen!...
Istenem... Hiszen orvosát kellene küzdeni...
Igy nem maradhat...
— S nagybátyához és Michaudhoz fordulva, kik ez-
alatt szintén odaértek s bántulva néztek rá,
felváltá...

— **Lucienne** kíváncsiságában megfellekedett saját
szomorú helyzetéről s a csoporthoz sietett, mely a
sebesültet körülvette.
— De alig tett néhány lépést, midőn kétségbeesetten
sikított föl s odarohant a sebesült fel, a kit megis-
mert.
— Maurice! Maurice!... kiáltott föl a fiatal em-
ber mellé térdelve, kit ép most tettek le egy ezres al-
lára... Maurice!... Hallja szavamat? Feleljen!...
Istenem... Hiszen orvosát kellene küzdeni...
Igy nem maradhat...
— S nagybátyához és Michaudhoz fordulva, kik ez-
alatt szintén odaértek s bántulva néztek rá,
felváltá...

— **Lucienne** kíváncsiságában megfellekedett saját
szomorú helyzetéről s a csoporthoz sietett, mely a
sebesültet körülvette.
— De alig tett néhány lépést, midőn kétségbeesetten
sikított föl s odarohant a sebesült fel, a kit megis-
mert.
— Maurice! Maurice!... kiáltott föl a fiatal em-
ber mellé térdelve, kit ép most tettek le egy ezres al-
lára... Maurice!... Hallja szavamat? Feleljen!...
Istenem... Hiszen orvosát kellene küzdeni...
Igy nem maradhat...
— S nagybátyához és Michaudhoz fordulva, kik ez-
alatt szintén odaértek s bántulva néztek rá,
felváltá...

— **Lucienne** kíváncsiságában megfellekedett saját
szomorú helyzetéről s a csoporthoz sietett, mely a
sebesültet körülvette.
— De alig tett néhány lépést, midőn kétségbeesetten
sikított föl s odarohant a sebesült fel, a kit megis-
mert.
— Maurice! Maurice!... kiáltott föl a fiatal em-
ber mellé térdelve, kit ép most tettek le egy ezres al-
lára... Maurice!... Hallja szavamat? Feleljen!...
Istenem... Hiszen orvosát kellene küzdeni...
Igy nem maradhat...
— S nagybátyához és Michaudhoz fordulva, kik ez-
alatt szintén odaértek s bántulva néztek rá,
felváltá...

— **Lucienne** kíváncsiságában megfellekedett saját
szomorú helyzetéről s a csoporthoz sietett, mely a
sebesültet körülvette.
— De alig tett néhány lépést, midőn kétségbeesetten
sikított föl s odarohant a sebesült fel, a kit megis-
mert.
— Maurice! Maurice!... kiáltott föl a fiatal em-
ber mellé térdelve, kit ép most tettek le egy ezres al-
lára... Maurice!... Hallja szavamat? Feleljen!...
Istenem... Hiszen orvosát kellene küzdeni...
Igy nem maradhat...
— S nagybátyához és Michaudhoz fordulva, kik ez-
alatt szintén odaértek s bántulva néztek rá,
felváltá...

— **Lucienne** kíváncsiságában megfellekedett saját
szomorú helyzetéről s a csoporthoz sietett, mely a
sebesültet körülvette.
— De alig tett néhány lépést, midőn kétségbeesetten
sikított föl s odarohant a sebesült fel, a kit megis-
mert.
— Maurice! Maurice!... kiáltott föl a fiatal em-
ber mellé térdelve, kit ép most tettek le egy ezres al-
lára... Maurice!... Hallja szavamat? Feleljen!...
Istenem... Hiszen orvosát kellene küzdeni...
Igy nem maradhat...
— S nagybátyához és Michaudhoz fordulva, kik ez-
alatt szintén odaértek s bántulva néztek rá,
felváltá...

— **Lucienne** kíváncsiságában megfellekedett saját
szomorú helyzetéről s a csoporthoz sietett, mely a
sebesültet körülvette.
— De alig tett néhány lépést, midőn kétségbeesetten
sikított föl s odarohant a sebesült fel, a kit megis-
mert.
— Maurice! Maurice!... kiáltott föl a fiatal em-
ber mellé térdelve, kit ép most tettek le egy ezres al-
lára... Maurice!... Hallja szavamat? Feleljen!...
Istenem... Hiszen orvosát kellene küzdeni...
Igy nem maradhat...
— S nagybátyához és Michaudhoz fordulva, kik ez-
alatt szintén odaértek s bántulva néztek rá,
felváltá...

— **Lucienne** kíváncsiságában megfellekedett saját
szomorú helyzetéről s a csoporthoz sietett, mely a
sebesültet körülvette.
— De alig tett néhány lépést, midőn kétségbeesetten
sikított föl s odarohant a sebesült fel, a kit megis-
mert.
— Maurice! Maurice!... kiáltott föl a fiatal em-
ber mellé térdelve, kit ép most tettek le egy ezres al-
lára... Maurice!... Hallja szavamat? Feleljen!...
Istenem... Hiszen orvosát kellene küzdeni...
Igy nem maradhat...
— S nagybátyához és Michaudhoz fordulva, kik ez-
alatt szintén odaértek s bántulva néztek rá,
felváltá...

— **Lucienne** kíváncsiságában megfellekedett saját
szomorú helyzetéről s a csoporthoz sietett, mely a
sebesültet körülvette.
— De alig tett néhány lépést, midőn kétségbeesetten
sikított föl s odarohant a sebesült fel, a kit megis-
mert.
— Maurice! Maurice!... kiáltott föl a fiatal em-
ber mellé térdelve, kit ép most tettek le egy ezres al-
lára... Maurice!... Hallja szavamat? Feleljen!...
Istenem... Hiszen orvosát kellene küzdeni...
Igy nem maradhat...
— S nagybátyához és Michaudhoz fordulva, kik ez-
alatt szintén odaértek s bántulva néztek rá,
felváltá...

— **Lucienne** kíváncsiságában megfellekedett saját
szomorú helyzetéről s a csoporthoz sietett, mely a
sebesültet körülvette.
— De alig tett néhány lépést, midőn kétségbeesetten
sikított föl s odarohant a sebesült fel, a kit megis-
mert.
— Maurice! Maurice!... kiáltott föl a fiatal em-
ber mellé térdelve, kit ép most tettek le egy ezres al-
lára... Maurice!... Hallja szavamat? Feleljen!...
Istenem... Hiszen orvosát kellene küzdeni...
Igy nem maradhat...
— S nagybátyához és Michaudhoz fordulva, kik ez-
alatt szintén odaértek s bántulva néztek rá,
felváltá...

— **Lucienne** kíváncsiságában megfellekedett saját
szomorú helyzetéről s a csoporthoz sietett, mely a
sebesültet körülvette.
— De alig tett néhány lépést, midőn kétségbeesetten
sikított föl s odarohant a sebesült fel, a kit megis-
mert.
— Maurice! Maurice!... kiáltott föl a fiatal em-
ber mellé térdelve, kit ép most tettek le egy ezres al-
lára... Maurice!... Hallja szavamat? Feleljen!...
Istenem... Hiszen orvosát kellene küzdeni...
Igy nem maradhat...
— S nagybátyához és Michaudhoz fordulva, kik ez-
alatt szintén odaértek s bántulva néztek rá,
felváltá...

— **Lucienne** kíváncsiságában megfellekedett saját
szomorú helyzetéről s a csoporthoz sietett, mely a
sebesültet körülvette.
— De alig tett néhány lépést, midőn kétségbeesetten
sikított föl s odarohant a sebesült fel, a kit megis-
mert.
— Maurice! Maurice!... kiáltott föl a fiatal em-
ber mellé térdelve, kit ép most tettek le egy ezres al-
lára... Maurice!... Hallja szavamat? Feleljen!...
Istenem... Hiszen orvosát kellene küzdeni...
Igy nem maradhat...
— S nagybátyához és Michaudhoz fordulva, kik ez-
alatt szintén odaértek s bántulva néztek rá,
felváltá...

— **Lucienne** kíváncsiságában megfellekedett saját
szomorú helyzetéről s a csoporthoz sietett, mely a
sebesültet körülvette.
— De alig tett néhány lépést, midőn kétségbeesetten
sikított föl s odarohant a sebesült fel, a kit megis-
mert.
— Maurice! Maurice!... kiáltott föl a fiatal em-
ber mellé térdelve, kit ép most tettek le egy ezres al-
lára... Maurice!... Hallja szavamat? Feleljen!...
Istenem... Hiszen orvosát kellene küzdeni...
Igy nem maradhat...
— S nagybátyához és Michaudhoz fordulva, kik ez-
alatt szintén odaértek s bántulva néztek rá,
felváltá...

— **Lucienne** kíváncsiságában megfellekedett saját
szomorú helyzetéről s a csoporthoz sietett, mely a
sebesültet körülvette.
— De alig tett néhány lépést, midőn kétségbeesetten
sikított föl s odarohant a sebesült fel, a kit megis-
mert.
— Maurice! Maurice!... kiáltott föl a fiatal em-
ber mellé térdelve, kit ép most tettek le egy ezres al-
lára... Maurice!... Hallja szavamat? Feleljen!...
Istenem... Hiszen orvosát kellene küzdeni...
Igy nem maradhat...
— S nagybátyához és Michaudhoz fordulva, kik ez-
alatt szintén odaértek s bántulva néztek rá,
felváltá...

— **Lucienne** kíváncsiságában megfellekedett saját
szomorú helyzetéről s a csoporthoz sietett, mely a
sebesültet körülvette.
— De alig tett néhány lépést, midőn kétségbeesetten
sikított föl s odarohant a sebesült fel, a kit megis-
mert.
— Maurice! Maurice!... kiáltott föl a fiatal em-
ber mellé térdelve, kit ép most tettek le egy ezres al-
lára... Maurice!... Hallja szavamat? Feleljen!...
Istenem... Hiszen orvosát kellene küzdeni...
Igy nem maradhat...
— S nagybátyához és Michaudhoz fordulva, kik ez-
alatt szintén odaértek s bántulva néztek rá,
felváltá...

— **Lucienne** kíváncsiságában megfellekedett saját
szomorú helyzetéről s a csoporthoz sietett, mely a
sebesültet körülvette.
— De alig tett néhány lépést, midőn kétségbeesetten
sikított föl s odarohant a sebesült fel, a kit megis-
mert.
— Maurice! Maurice!... kiáltott föl a fiatal em-
ber mellé térdelve, kit ép most tettek le egy ezres al-
lára... Maurice!... Hallja szavamat? Feleljen!...
Istenem... Hiszen orvosát kellene küzdeni...
Igy nem maradhat...
— S nagybátyához és Michaudhoz fordulva, kik ez-
alatt szintén odaértek s bántulva néztek rá,
felváltá...

— **Lucienne** kíváncsiságában megfellekedett saját
szomorú helyzetéről s a csoporthoz sietett, mely a
sebesültet körülvette.
— De alig tett néhány lépést, midőn kétségbeesetten
sikított föl s odarohant a sebesült fel, a kit megis-
mert.
— Maurice! Maurice!... kiáltott föl a fiatal em-
ber mellé térdelve, kit ép most tettek le egy ezres al-
lára... Maurice!... Hallja szavamat? Feleljen!...
Istenem... Hiszen orvosát kellene küzdeni...
Igy nem maradhat...
— S nagybátyához és Michaudhoz fordulva, kik ez-
alatt szintén odaértek s bántulva néztek rá,
felváltá...

FŐVÁROSI ÜGYEK.

— **Antisemitizmus.** A városi képviselőben a szabi-
zottságok választása ma ment végbe. Minden jelölt győzött,
csak Tenczer Pál nem, a ki ellen Lutter tankerületi fő-
igazgatót választották meg. Tenczer ellen, ki a semitiz-
mus és németiség egyik karakterisztikus képviselője volt,
az antisemiták élénk agitációt fejtettek ki és 5-6 kor-
tes a szavazó helyiség előtt kivitte, hogy az összes szava-
zók két harmadával megbukott.

A fővárosi közgyűlés.

— február 7,
Derült közgyűlés volt a mai. A készülletlen tanácsnok'
ki miatt a legfontosabb tárgyat máskorra kellett halasz-
tani, s egy elkészült tanácsnok, ki építési terveket gon-
gyolgtetett ki a terem zúd asztalán: adták meg a köz-
gyűlésnek színt és jellegét. A közraktári pénzek felosztá-
sára ismét a jövőre maradt; a Lipót-utcai iskolaépítés
megszavazott. Ha nevezetes határozatot nem jehyezhet
is fel a krónikás, jehyezhet komikus mozzanatokkal. Lau-
kus képviselő, ki az iskolaépítési terveit, melyek minden
kézelhető miszaki forrás helyeslését vették ki, felül-
vizsgáltatni kéri; s tanácsnok, ki az iskolákban az igaz-
gatói lakások fenntartását az ökök látja szükségesnek,
hogy az igazgató az almát és kenyert evő gyermekek föl-
lél felügyeljen, — mind alkalmas anyagot adnak a de-
rűltség ébresztésére. A kaczaj mellett is mint komoly és
sok pártolót számláló irány volt tisztán kivethető, hogy az
iskolákban az igazgató-tanítók lakása inkább tanteremként
használatosok fű, s *Halász Géza, Fuchs Gusztáv* irány-
nyira sokak nézetének kifejezését, hogy ezen irány
győzelem már közeli kilátásba helyezhető. A közgyűléstől
ezen tudósítás szől.

— **Ráth főpolgármester megnyitván a közgyűlést** *Füled*
Gusztáv interpellált a budai közigazgató ügyében. Adatok-
ból jegyzék kimutatni, hogy Budán egy a lakosság köz-
egészségi érdeke, mint az állam és főváros pénztárának
érdekei érdekében károsulnak a budai marhavágások ügyé-
nek rendezésében mutatkozó késedelem által. A budai
marhavágások ügyében a budai képviselők is jobbnak lát-
ták s a pesti vágyóhíd képzéshez hasonlóan el fogadják,
s közigazgató építést elemozditani (mozgás), Ime, tavaly a
pesti oldalon 56,535 darab nagy marhát hajtottak be a
vámvonalonk s adozták is meg természetesen. Budán
pedig mindössze 4615 szarvasmarha behajtása a meg-
adottakhoz jehyezettél s e számban a ke nem volt az
előző évihez hasonlóan befoglalatlak. Kézelhetni, mikorra
Budán a csempeszt s minő a közegészségi felügyelet a
magánvágyóhídon! O maga tud esetet, mikor a vér-
mező 23 ókról fogtak el egy csordában, mint becsem-
pézett állatok. Pedig tudjuk, hogy Budá minő költsé-
gessé várt a fővárosnak a vágyóhíd építéset illetően
az egyesülés óta, mint különben is a jobbnak lát-
ták s a pesti vágyóhíd képzéséhez hasonlóan el fogadják,
s közigazgató építést elemozditani (mozgás), Ime, tavaly a
pesti oldalon 56,535 darab nagy marhát hajtottak be a
vámvonalonk s adozták is meg természetesen. Budán
pedig mindössze 4615 szarvasmarha behajtása a meg-
adottakhoz jehyezettél s e számban a ke nem volt az
előző évihez hasonlóan befoglalatlak. Kézelhetni, mikorra
Budán a csempeszt s minő a közegészségi felügyelet a
magánvágyóhídon! O maga tud esetet, mikor a vér-
mező 23 ókról fogtak el egy csordában, mint becsem-
pézett állatok. Pedig tudjuk, hogy Budá minő költsé-
gessé várt a fővárosnak a vágyóhíd építéset illetően
az egyesülés óta, mint különben is a jobbnak lát-
ták s a pesti vágyóhíd képzéséhez hasonlóan el fogadják,
s közigazgató építést elemozditani (mozgás), Ime, tavaly a
pesti oldalon 56,535 darab nagy marhát hajtottak be a
vámvonalonk s adozták is meg természetesen. Budán
pedig mindössze 4615 szarvasmarha behajtása a meg-
adottakhoz jehyezettél s e számban a ke nem volt az
előző évihez hasonlóan befoglalatlak. Kézelhetni, mikorra
Budán a csempeszt s minő a közegészségi felügyelet a
magánvágyóhídon! O maga tud esetet, mikor a vér-
mező 23 ókról fogtak el egy csordában, mint becsem-
pézett állatok. Pedig tudjuk, hogy Budá minő költsé-
gessé várt a fővárosnak a vágyóhíd építéset illetően
az egyesülés óta, mint különben is a jobbnak lát-
ták s a pesti vágyóhíd képzéséhez hasonlóan el fogadják,
s közigazgató építést elemozditani (mozgás), Ime, tavaly a
pesti oldalon 56,535 darab nagy marhát hajtottak be a
vámvonalonk s adozták is meg természetesen. Budán
pedig mindössze 4615 szarvasmarha behajtása a meg-
adottakhoz jehyezettél s e számban a ke nem volt az
előző évihez hasonlóan befoglalatlak. Kézelhetni, mikorra
Budán a csempeszt s minő a közegészségi felügyelet a
magánvágyóhídon! O maga tud esetet, mikor a vér-
mező 23 ókról fogtak el egy csordában, mint becsem-
pézett állatok. Pedig tudjuk, hogy Budá minő költsé-
gessé várt a fővárosnak a vágyóhíd építéset illetően
az egyesülés óta, mint különben is a jobbnak lát-
ták s a pesti vágyóhíd képzéséhez hasonlóan el fogadják,
s közigazgató építést elemozditani (mozgás), Ime, tavaly a
pesti oldalon 56,535 darab nagy marhát hajtottak be a
vámvonalonk s adozták is meg természetesen. Budán
pedig mindössze 4615 szarvasmarha behajtása a meg-
adottakhoz jehyezettél s e számban a ke nem volt az
előző évihez hasonlóan befoglalatlak. Kézelhetni, mikorra
Budán a csempeszt s minő a közegészségi felügyelet a
magánvágyóhídon! O maga tud esetet, mikor a vér-
mező 23 ókról fogtak el egy csordában, mint becsem-
pézett állatok. Pedig tudjuk, hogy Budá minő költsé-
gessé várt a fővárosnak a vágyóhíd építéset illetően
az egyesülés óta, mint különben is a jobbnak lát-
ták s a pesti vágyóhíd képzéséhez hasonlóan el fogadják,
s közigazgató építést elemozditani (mozgás), Ime, tavaly a
pesti oldalon 56,535 darab nagy marhát hajtottak be a
vámvonalonk s adozták is meg természetesen. Budán
pedig mindössze 4615 szarvasmarha behajtása a meg-
adottakhoz jehyezettél s e számban a ke nem volt az
előző évihez hasonlóan befoglalatlak. Kézelhetni, mikorra
Budán a csempeszt s minő a közegészségi felügyelet a
magánvágyóhídon! O maga tud esetet, mikor a vér-
mező 23 ókról fogtak el egy csordában, mint becsem-
pézett állatok. Pedig tudjuk, hogy Budá minő költsé-
gessé várt a fővárosnak a vágyóhíd építéset illetően
az egyesülés óta, mint különben is a jobbnak lát-
ták s a pesti vágyóhíd képzéséhez hasonlóan el fogadják,
s közigazgató építést elemozditani (mozgás), Ime, tavaly a
pesti oldalon 56,535 darab nagy marhát hajtottak be a
vámvonalonk s adozták is meg természetesen. Budán
pedig mindössze 4615 szarvasmarha behajtása a meg-
adottakhoz jehyezettél s e számban a ke nem volt az
előző évihez hasonlóan befoglalatlak. Kézelhetni, mikorra
Budán a csempeszt s minő a közegészségi felügyelet a
magánvágyóhídon! O maga tud esetet, mikor a vér-
mező 23 ókról fogtak el egy csordában, mint becsem-
pézett állatok. Pedig tudjuk, hogy Budá minő költsé-
gessé várt a fővárosnak a vágyóhíd építéset illetően
az egyesülés óta, mint különben is a jobbnak lát-
ták s a pesti vágyóhíd képzéséhez hasonlóan el fogadják,
s közigazgató építést elemozditani (mozgás), Ime, tavaly a
pesti oldalon 56,535 darab nagy marhát hajtottak be a
vámvonalonk s adozták is meg természetesen. Budán
pedig mindössze 4615 szarvasmarha behajtása a meg-
adottakhoz jehyezettél s e számban a ke nem volt az
előző évihez hasonlóan befoglalatlak. Kézelhetni, mikorra
Budán a csempeszt s minő a közegészségi felügyelet a
magánvágyóhídon! O maga tud esetet, mikor a vér-
mező 23 ókról fogtak el egy csordában, mint becsem-
pézett állatok. Pedig tudjuk, hogy Budá minő költsé-
gessé várt a fővárosnak a vágyóhíd építéset illetően
az egyesülés óta, mint különben is a jobbnak lát-
ták s a pesti vágyóhíd képzéséhez hasonlóan el fogadják,
s közigazgató építést elemozditani (mozgás), Ime, tavaly a
pesti oldalon 56,535 darab nagy marhát hajtottak be a
vámvonalonk s adozták is meg természetesen. Budán
pedig mindössze 4615 szarvasmarha behajtása a meg-
adottakhoz jehyezettél s e szá

A budapesti áru- és értéktőzsde hivatalos árjegyzései február 7.

Table with columns for 'Faj', 'Árnyazat', and 'Minőségű súly hektoliterenkint'. It lists various types of grain and their prices per hectoliter.

Table with columns for 'Gabona', 'Árnyazat', and 'Hátaridő'. It lists different types of grain and their corresponding prices.

Table with columns for 'ÁLLAMADÓSSÁG'. It lists various government bonds and their market values.

Table with columns for 'Bécsi tőzsde február 6'. It lists various commodities and their prices on the Vienna stock exchange.

ÉRTEKPAPIROK

Table listing various types of securities, bonds, and their market prices.

ÉRTEKPAPIROK

Table listing various types of securities, bonds, and their market prices.

ÉRTEKPAPIROK

Table listing various types of securities, bonds, and their market prices.

Advertisement for 'ATVÉTELI JEGYEK' (lottery tickets) with details on prizes and ticket prices.

Advertisement for 'Tanczos Rezső' (Tanczos Rezső) featuring 'Kávéház megnyitása' (Cafe opening) and 'pénzszekrényei' (cash drawers).

Advertisement for 'Pszehofer J. féle győzestár' (Pszehofer J. type victory star) and other products.

Advertisement for 'Életem és egészségem' (My life and my health) by Hoff János, discussing health and vitality.

Advertisement for 'GYULA PÁL' (GYULA PÁL) featuring 'TARTALOM' (Table of Contents) and 'HERBANY GYULA' (Herbany Gyula).

Advertisement for 'Amerikai kőszén-kenőcs' (American coal-oil) and other medicinal products.

